

Arrest

nr. 249 489 van 22 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Snikbergstraat 140A
1701 ITERBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2005.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 27 mei 2019. Op 28 mei 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 augustus 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 september 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in de provincie Baghlan, district Doshi in het dorp Sange Solakh (Kelagai). Je bent heden veertien jaar en dus minderjarig. Je bent Pashtoen van etnische origine. Je verklaart dat je moeder, je jongere broer en zus nog in Afghanistan zijn, hoewel je niet precies weet waar. Je verliet Afghanistan samen met je oudere broer, N. (...), die achter bleef in Servië bij gebrek aan financiële middelen. Je verklaart dat je vader vijf tot zes jaar geleden van zijn velden werd ontvoerd door de Taliban. De reden hiervoor was, dat je broer werkte voor het Afghaanse leger. Je vader was door de Taliban hierop aangesproken. Toen je broer thuis kwam, belde hij zijn commandant en vroeg om hulp. Omdat hij die niet kreeg, stopte hij met zijn job. Uw broer en oom deden navraag in het dorp en bij de malik om meer te weten te komen over het lot van je vader. Tot op heden is er geen nieuws van hem. Omdat de familie het financieel moeilijk had, begon je broer als leraar te werken in een naburig dorp. Hij deed dit ongeveer drie tot vier jaar. In de periode voor jullie vertrek werd je familie verschillende keren het doelwit van de Taliban. Zo viel er een bom in jullie koer. Uit angst dat dit de volgende dag weer zou gebeuren, vluchtte uw familie naar Zorobai, een dorp aan de andere kant van de rivier. Uw buur had connecties daar. Jullie bleven er iets meer dan een maand maar dienden dan te vertrekken omdat de mensen bang waren dat de Taliban erachter zou komen dat ze jullie onderdak gaven. Jullie werden ervan beschuldigd voor de overheid te spioneren. Hierop keerden jullie terug naar huis. Ongeveer een week later kwam de malik van jullie dorp met een boodschap van de Taliban dat jij en je oudere broer zich bij hen diende te voegen. Jullie gaven geen gehoor aan die oproep. Een dag later werd er brand gesticht in jullie huis en geraakte je jongere broer verwond. Je oudste broer bracht hem naar de dokter en het hospitaal, waar hij twee dagen bleef. Daarna bracht je oudste broer hem terug naar huis. Omwille van de onveiligheid besloot je moeder dat jij samen met je oudere broer Afghanistan dienden te verlaten. Jullie reisden via Iran en Turkije naar Griekenland en verder via Servië, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar je op 28 mei 2019 een vraag om internationale bescherming indiende. Je broer bleef achter in Servië. Je was ongeveer tien maanden tot een jaar onderweg van Afghanistan tot België. Je stelt geen contact te hebben met je oudere broer in Servië, noch met je familie in Afghanistan.

Bij terugkeer vrees je dat de Taliban je zou gebruiken om een zelfmoordaanslag te plegen.

Je legt een foto neer van je taskara. Je advocaat legt een arrest voor van een beslissing genomen door de RVV aangaande vier jongeren afkomstig van Doshi.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) echter te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend. Je hebt immers

onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed, zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een vrees voor vervolging omwille van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Je baseert je vrees voor de Taliban op een reeks van incidenten, te beginnen met de ontvoering van je vader vijf tot zes jaar geleden, als gevolg van het werk van je broer (CG p.4). Je verklaart dat je broer voor het Afghaanse leger werkte (CG p.5). Hij zou dit verscheidene jaren hebben gedaan. Na de verdwijning van je vader, stopte je broer met zijn werk voor het leger (CG p.5) en werd hij leraar gedurende drie tot vier jaar (CG p. 8).

Er dient te worden vastgesteld dat je niet aannemelijk maakt dat je broer werkzaam was bij het Afghaanse nationale leger (ANA). Je hebt geen idee waar je broer gestationeerd was noch in welke provincie hij werkte en verklaart enkel dat hij om de maand of twee, voor twee dagen thuis kwam (CG p.5). Er kan worden aangenomen dat je weinig informatie hierover hebt, aangezien je nog een kind was, doch het is opvallend dat je broer je in Servië wel een foto van je taskara meegeeft met het oog op je vraag om internationale bescherming, maar dat hij er geen enkel ander document bijvoegt, in het bijzonder documenten aangaande zijn werk, niettegenstaande jij stelt dat je broer veel papieren heeft (CG p.11). Jij zelf legt op een foto van je taskara na geen enkel bewijsstuk neer om je asielrelaas te ondersteunen. Bovendien maakte je ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding van het werk van je broer voor het Afghaanse leger (zie vragenlijst overgemaakt aan het CG dd. 26/09/19), noch dat je broer ANA contacteerde in een poging iets te weten te komen over het lot van je vader. Aangezien het profiel van je broer onvoldoende werd aangetoond, maak je ook niet aannemelijk dat de beweerde verdwijning van je vader het werk is van de Taliban, meer bepaald, omwille van de functie van je broer binnen het leger. Ten aanzien van de DVZ (zie vragenlijst dd. 26/09/19) verklaarde je nog dat je niet precies wist door wie je vader werd ontvoerd, maar dat er gezegd werd dat het "misschien" de Taliban waren die erachter zaten. Ten aanzien van het CG verklaar je stellig dat je vader ontvoerd werd door de Taliban omwille van het werk van je broer (CG p.4) en dat er eerdere bedreigingen waren geweest, aangezien je vader werd aangesproken aangaande het werk van zijn zoon (CG p.5). Je verklaart tevens dat de Taliban ook je broer wilden vermoorden maar dat ze hem niet tegenkwamen (CG p.5). Echter, dit blijkt helemaal niet te kloppen. Immers, je broer is na de verdwijning van je vader thuis gekomen terwijl hij toen nog in functie was (CG p.4). Hij zou samen met je oom naar je vader op zoek zijn gegaan. Hierbij zocht hij ook de steun van zijn commandant, maar omdat hulp uitbleef, stopte hij met werken (CG p.5). Vervolgens heeft je broer nog drie tot vier jaar als leraar in een naburig dorp gewerkt maar kwam hij wel elke avond naar huis (CG p.5). De Taliban hadden dus ruim de tijd en gelegenheid om je broer te raken als straf voor zijn betrokkenheid bij het leger. Dat de Taliban je vader zouden ontvoeren omwille van het werk van je broer, maar dat ze je broer vervolgens jaren met rust zouden laten, is niet waarschijnlijk. Aan je verklaring dat je vader werd ontvoerd door de Taliban omwille van het werk van je broer voor ANA, kan dus geen geloof worden gehecht. Er werd je expliciet gevraagd of er voorafgaand aan de incidenten die geleid hebben tot jullie vertrek, namelijk de bom, de oproep vanwege de Taliban en de brand in jullie huis, enige bedreigingen zijn geweest vanwege de Taliban, ontken je dit (zie ook infra). Je stelt ook er geen weet van te hebben omdat je broer dergelijke zaken niet besprak met jullie (CG p. 8).

Je verklaart dat je vader ongeveer vijf tot zes jaar geleden van zijn velden verdween (CG p.4), dat je broer toen stopte met zijn werk voor ANA en gedurende drie tot vier jaar als leraar werkte in een ander dorp. Het is dan ook weinig aannemelijk noch logisch dat de Taliban plots jaren later zou overgaan tot het viseren van jou en je broer omwille van de voormalige functie van je broer bij het leger. Je maakt niet aannemelijk dat je familie persoonlijk werd gevisieerd door de Taliban omwille van een bepaald profiel. Bovendien mag het verbazing wekken dat je bij je aanmelding als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in België het adres van je vader in Afghanistan liet optekenen en verklaarde dat je moeder bij je vader woonde. Aangezien deze 'Minteh'-fiche (zie administratief dossier) wordt opgesteld bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming, kan er van worden uitgegaan dat de gedane verklaringen authentieker zijn en dichter bij de realiteit aanleunen dan eventuele latere verklaringen, die mogelijks worden aangepast ten gevolge van beïnvloeding van buitenaf. Bovendien is het juist één van de hoofdbedoelingen van deze fiche om een zicht te krijgen op de verblijfplaats van de ouders van de niet –begeleide minderjarige verzoeker. Het valt niet in te zien waarom je op het moment dat deze fiche werd ingevuld in het geheel niet vermeldde dat je vader jaren eerder ontvoerd werd en tot op heden spoorloos is. Het is toch niet meer dan logisch dat je dat toen vermeld zou hebben indien het zou kloppen met de werkelijkheid. Ook van een minderjarige kan verwacht worden dat die op een geloofwaardige manier zijn asielmotieven uiteenzet. Dergelijke markante tegenstrijdigheid ondermijnt op

fundamentele wijze de geloofwaardigheid van jouw verklaringen. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan je verklaring als zou je vader jaren geleden ontvoerd en tot op heden nog steeds spoorloos zijn.

Aangaande de bom in jullie huis (CG p.6-7) verklaar je, dat de Taliban dit had gedaan om jou en je broer te intimideren omdat ze jullie wilden hebben om een zelfmoordaanslag te plegen (CG p.7). Hierbij dient toch te worden vastgesteld dat de bom vóór de oproep van de Taliban, bij monde van de malik, zou zijn gebeurd (CG p.8). Het is weinig plausibel dat de Taliban eerst een bom in jullie huis zouden gooien en jullie pas later, na meer dan een maand verblijf in een naburig dorp (CG p.6-7) zouden vragen jullie bij hen aan te sluiten (CG p.8). Aangaande de bom verklaar je eveneens dat de Taliban de volgende dag vanop de berg een checkpost van ANA in je regio hebben aangevallen. In zoverre het CGVS zou meegaan in je verklaringen, in casu quod non (zie infra), is het dan ook niet uitgesloten dat het om een verdwaald projectiel ging. In ieder geval maak je niet aannemelijk dat de bom intentioneel voor jou en je broer was bedoeld als straf of als intimidatie. Hetzelfde geldt voor de gestelde brand in jullie huis. Ook dit is weinig aannemelijk dat het door de Taliban werd gedaan om jullie te straffen voor het niet ingaan op de oproep om zich bij hen te voegen. Immers, ze hadden jullie ook gewoon kunnen oppakken in jullie huis. Ook de dagen na de brand waren jullie nog thuis, aangezien je oudere broer je gewonde broertje naar het hospitaal en terug naar huis bracht. Jullie vertrokken ongeveer twee tot drie dagen na de brand richting buitenland (CG p. 8). Dit gedrag is niet in overeenstemming met een effectieve dreiging en oproep vanwege de Taliban om zich bij hen te voegen met het oog op het uitvoeren van een zelfmoordaanslag. Zo de ingeroepen incidenten, met name de bom en de brand daadwerkelijk hebben plaatsgevonden, dan wellicht eerder in een andere context dan tengevolge van een persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Bovendien moet worden opgemerkt dat je verklaringen over de bom in jullie huis, heel summier en weinig doorleefd zijn. Je stelt dat de bom voor jullie huis afging, dat de burens het ook hadden gehoord en dat je oom kwam om over het incident te spreken (CG p.7). Over enige schade vertel je spontaan niets, wat bevreemdend is, aangezien dit toch het geval zal zijn geweest. Ook naar aanleiding van de brand werd gevraagd hoe je huis eraan toe was na de brand, of het nog bewoonbaar was (CG p.8). Op deze vraag geef je geen antwoord, je stelt louter dat jij en je broer naar hier kwamen en dat je moeder naar het huis van je oom vaderzijde zou gaan of ergens anders (CG p.8). Over de schade aan het huis naar aanleiding van de brand, zeg je niets. Er zijn dan ook ernstige twijfels over dit aangehaalde incident.

Aangaande de oproep van de Taliban dat jij en je oudere broer zich bij hen moesten aansluiten om een zelfmoordaanslag te plegen moet toch worden opgemerkt dat dit laatste bijzonder hypothetisch is. Immers, niettegenstaande er een grote algemene vrees werd uitgesproken door je moeder en ook bij jou de angst leeft, dat kinderen worden meegenomen door de Taliban om zelfmoordaanslagen te plegen (CG p. 5-6 en p.9), kan je geen enkel concreet voorbeeld geven dat dit ook werkelijk is gebeurd in je regio (CG p.9). Je erop gewezen dat er inderdaad gevallen zijn bekend van kinderen die door de Taliban zijn gebruikt voor een dergelijke aanslag, blijkt toch dat dit eerder zelden is. Het rekruteren van kinderen als kind-soldaat is bovendien heel erg bepaald door een bepaalde regionale context, zoals bv. in Kunduz (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Het gaat dan voornamelijk om de rekrutering van kinderen als kind-soldaat. Er werden geen specifieke voorbeelden gevonden voor de regio Baghlan, met name voor het district Doshi waar je vandaan komt. Dat Taliban kinderen gebruiken om zelfmoordaanslagen te plegen is niet wijdverspreid. Meestal gaat het om kinderen die verlaten zijn, of door hun ouders verkocht werden aan de Taliban, of anderzijds door een familielid werden ingeschakeld. Soms betreft het heel jonge kinderen of zwakbegaafden die absoluut niet weten wat er aan de hand is. De overgrote meerderheid van de kinderen worden nog altijd gerekruteerd in specifieke madrassa's (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat je een Afghaanse jongen bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat je "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals je regio van herkomst, je familiale en tribale banden, je persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van je vraag naar internationale bescherming, waarbij je je vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups

affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs”.

Uit het bovenstaande volgt echter dat je je vrees voor gedwongen rekrutering door en vervolging vanwege de Taliban, op grond van het profiel van je broer niet aannemelijk hebt gemaakt en bijgevolg kan je de status van Vluchteling niet worden toegekend. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele

nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politieke diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation-Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46,

beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofdte mate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat het niet volstaat om louter naar je minderjarigheid te verwijzen voor de toekenning van subsidiaire bescherming. Je advocaat legde tijdens het persoonlijk gesprek een arrest neer van de RvV (Arrest nr. 216.632 dd. 12/02/2019) waarbij de subsidiaire bescherming werd toegekend aan vier Afghaanse jongeren afkomstig van Doshi. Hierbij dienen twee vaststellingen te worden gemaakt. Enerzijds dateert dit arrest van een periode vóór de beleidswijziging van het CG inzake de provincie Baghlan in juni 2019, anderzijds dienen de persoonlijke omstandigheden individueel te worden beoordeeld. Het arrest is dan ook geen pretekst om aan iedere minderjarige afkomstig van Doshi de subsidiaire bescherming te geven.

Aangaande jouw persoonlijke situatie moet het volgende worden opgemerkt. Hoewel je stelt een vrees te hebben omdat jullie geen vast adres meer hebben in Afghanistan (CG p.11), dient er te worden opgemerkt dat je in je regio van herkomst nog voldoende familie hebt om je op te vangen. Hoewel je stelt niet te weten waar je moeder nu is, bevestig je wel dat de kans groot is dat ze zich bij je oom vaderszijde bevindt, aangezien jullie met deze oom vriendelijke relaties hadden (CG p.6) en hij ook geholpen heeft (CG p. 3-4 en p.11). Je expliciet gevraagd waar je moeder, broer en zus zich bevond op het moment van vertrek, verklaar je dat je moeder in je dorp Sange Solakh verbleef en gezegd had dat ze daar zou blijven of misschien ergens anders gaan (CG p.4). Je stelde spontaan dat ze overwoog om naar het huis van je oom vaderszijde te gaan (CG p.8). Bovenstaand werd ook al aangehaald dat je verklaringen over de kidnapping van je vader door de Taliban niet geloofwaardig zijn, waaruit volgt dat je geen echt zicht biedt aangaande je vader, temeer dat je bij aankomst in België geen enkele melding maakte van het feit dat je vader al jaren spoorloos was, integendeel (zie supra). Dat je geen contact meer zou hebben met je oudere broer die in Servië achterbleef, is weinig waarschijnlijk, aangezien je een vriend hebt in Frankrijk die als tussenpersoon fungeerde om je de foto van je taskara, doorgestuurd via je broer, te bezorgen (CG p.10-11).

Verder, werd je expliciet gevraagd naar incidenten die zouden kunnen wijzen op een verhoogd risico in jouw omgeving. Zo werd er je gevraagd of er ooit luchtaanvallen of bombardementen zijn geweest in je dorp en omgeving. Je stelt terzake dat je je dit niet kan herinneren (CG p. 10). Je stelt dat er veel incidenten waren in je dorp, dat vele kinderen gekidnapt werden, maar je toont dit niet aan met concrete voorbeelden (CG p. 8-9).

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de provincie Baghlan, district Doshi, actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je louter door je aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Doshi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De foto van je taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit die hier verder niet ter discussie staat. Het stuk neergelegd door je advocaat werd bovenstaand besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. De verzoekende partij betoogt dat haar identiteit, nationaliteit en recente herkomst uit de regio Doshi gelegen in de provincie Baghlan in Afghanistan niet ter discussie staan. De verzoekende partij vervolgt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij aanvaardt dat de taliban de laatste jaren actiever zijn geworden in de regio en dat er, hoewel het geweld hoofdzakelijk doelgericht van aard is, er ook, door de aard van het gebruikte geweld, burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De verzoekende partij voert ook aan dat de verwerende partij nagelaten heeft de bestreden beslissing te motiveren in het licht van het meest recente EASO COI-rapport, dat van september 2020. Hierop citeert de verzoekende partij uit het EASO COI-rapport van september 2020 omtrent de veiligheidssituatie in Baghlan. Hierop concludeert de verzoekende partij dat: “Daar waar Baghlan lange tijd beschouwd werd als een relatief kalme provincie, blijkt uit de meest recente EASO-rapporten dat de situatie er de laatste jaren ernstig verslechterd is en dat de greep van de taliban op de regio nog steeds toeneemt. Geen enkele van de districten is onder de controle van de ANSF, IMF of GIRoA In vergelijking met het rapport van 2019, d.i. het meest recente rapport waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, registreerde de UNAMA een verhoging van 34% aan burgerslachtoffer.

[...]

Deze cijfers tonen aan dat 5% (22 op de 444) van de veiligheidsincidenten rechtstreeks gericht waren tegen de burgerbevolking. In absolute cijfers is dit nog onrustwekkender: op een periode van 15 maanden (maart 2019 - juni 2020) werd de burgerbevolking het doelwit/slachtoffer van gericht geweld, in 22 veiligheidsincidenten:”

[...]

Ook in de onmiddellijke omgeving van verzoekers regio (Kelagai - Doshi) zijn er de laatste jaren gevechten tussen overheidstroepen en de taliban:

[...]

Gelet op deze informatie dient te worden geconcludeerd dat er in de regio van herkomst van verzoeker wel degelijk sprake is van de eerste hypothese van het arrest "Elgafaji", m.n. dat er sprake is van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging loopt. Indien Uw Raad deze hypothese niet zou weerhouden, dient te worden besloten dat verzoeker minstens voldoet aan de tweede hypothese waarvan sprake in het arrest "Elgafaji", m.n. dat hij omwille van persoonlijke elementen een verhoogd risico loopt slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de regio. Verzoeker is zoals gezegd momenteel 15 jaar. Verwerende partij motiveert dat de minderjarigheid van verzoeker als dusdanig geen element is voor toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming (p. 5 bestreden beslissing). Nochtans heeft Uw Raad in het verleden reeds het tegendeel expliciet erkend. In haar arrest nr. 216 632 dd. 12 feb 2019 motiveerde Uw Raad als volgt in een dossier van 4 minderjarige Afghanen, afkomstig uit de regio Doshi, Baghlan (eigen accentuering)

[...]

Uw Raad erkent inderdaad de minderjarigheid als persoonlijk element van verhoogd risico op willekeurig geweld. De weerlegging van verwerende partij is dienaangaande onbegrijpelijk:

- enerzijds verwijst zij naar het feit dat het bewuste arrest van de RVV dateert van vóór het gewijzigd beleid van het CGVS. Vooreerst dient te worden gemeld dat de veiligheidssituatie er in de regio de laatste jaren alleen maar op verslechterd is en dat bovendien Uw Raad volheid van bevoegdheid heeft en dus op basis van de beschikbare informatie autonoom haar standpunt heeft ingenomen in het betreffende arrest. Het (gewijzigde) beleid van het CGVS doet eenvoudigweg niet ter zake.

- anderzijds meent verwerende partij dat de persoonlijke omstandigheden individueel dienen te worden beoordeeld, terwijl Uw Raad in het betrokken arrest net de minderjarigheid an sich beschouwt als element van verhoogd risico. Verwerende partij ontwijkt dat standpunt en heeft nagelaten daar in concreto over te motiveren.

Verzoeker heeft bovendien verklaard dat -ten tijde van zijn verblijf in de regio - er inderdaad sprake was van geweld, kidnappings, veiligheidsincidenten en dat de taliban tegen de Amerikanen vochten. Op het moment van vertrek uit Afghanistan was verzoeker amper 12 jaar. Verwerende partij lijkt daar op dit punt helemaal geen rekening te houden. Is het niet aannemelijk dat ouders hun kinderen zoveel als mogelijk proberen af te schermen van het geweld?

Ten overvloede weze het opgemerkt dat alle veiligheidsincidenten en de spiraal van geweld waarover sprake in het meest recente rapport van EASO heeft plaatsgevonden in de periode dat verzoeker reeds vertrokken was uit Afghanistan (vermoedelijk vertrek mei - juli 2018). Er kan hem dus ook niet verweten worden hierover geen concrete informatie te hebben.

Evident is 'minderjarigheid' een persoonlijk element dat duidt op een verhoogde kwetsbaarheid en verhoogde nood aan bescherming. Zo zal de psychologische impact van geweld vele malen groter zijn bij een minderjarige in vergelijking met een volwassen man of vrouw. Zo zal een minderjarige ook nood hebben aan een verhoogde bescherming tegen alle vormen van fysisch of psychisch geweld, verwondingen, misbruik, vernederende behandelingen en gewapend conflict. Ook toekomstige en risico's en schade moeten daarbij in acht worden genomen:

[...]

Gelet op de minderjarigheid van verzoeker dient de notie 'willekeurig geweld' in de zin van artikel 48/4 §2, c) Vw. ruim(er) geïnterpreteerd te worden. Gelet op de recente rapportering van het geweld in de regio, dient te worden besloten dat verzoeker wel degelijk valt binnen de toepassing van artikel 48/4 §2 c) Vw. en dient hem derhalve de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend."

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. Op 6 januari 2021 dient de verwerende partij een aanvullende nota in die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan, en meer specifiek op de provincie Baghlan. Aan deze aanvullende nota voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018
- EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation-September 2020, p. 1-54 en 79-89
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij stelt niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren daar ze de taliban vreest. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij haar taskara bij.

Dit document heeft slechts betrekking op identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden.

7.3. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus niet weerlegt of betwist en deze steun vinden in de stukken van het administratief dossier kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. *In casu* heeft het verzoekschrift enkel betrekking op de subsidiaire bescherming.

8.2. Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

8.3. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtmotieven en vluchtrelaas kan de verzoekende partij zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt:

In de bestreden beslissing wordt naar de volgende relevante rapporten verwezen:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (hierna: de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018)
- EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2019 (hierna: EASO guidelines van juni 2019)
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020.

Uit de UNHCR guidelines augustus 2018, de EASO Guidance note van juni 2019 en de EASO COI Afghanistan van september 2020 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij afkomstig is uit het dorp Sange Solakh (Kelagai), gelegen in het district Doshi in de Afghaanse provincie Baghlan.

In de aanvullende nota wordt omtrent de veiligheidssituatie in voormelde regio als volgt gemotiveerd: “Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation - september 2020, pag. 1-54 en 79-89, beschikbaar op [https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/EASO coi report Afghanistan security situation 20200928.pdf](https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/EASO%20coi%20report%20Afghanistan%20security%20situation%2020200928.pdf) en <https://www.cavs.be/nl> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan bekendstaat als een economisch knooppunt dat verbonden is met acht andere provincies via de Kabul-North Highway, de belangrijkste doorvoeroute tussen Kabul en het noorden van het land. Baghlan wordt bestempeld als een provincie waar de taliban prominent aanwezig is. De veiligheidssituatie wordt er grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden is doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de taliban en Afghaanse veiligheidsdiensten. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten of op hun faciliteiten, zoals controleposten, militaire basissen, hoofdkwartieren of konvooien. Baghlan was één van de provincies in het noordoosten waar de veiligheidstroepen zich in 2019 op richtten. Er wordt melding gemaakt van operaties en aanvallen van Afghaanse veiligheidstroepen tegen AGE's die geleid hebben tot de herovering van dorpen in bepaalde districten van Baghlan. Sommige van deze operaties werden ondersteund door luchtaanvallen. Meer dan de helft van de gevallen van 'explosions/remote violence' waren incidenten waarbij de AGE's berm bommen of IED's of magnetische bommen gebruikten om de veiligheidstroepen te treffen. Meer dan een derde van dit soort incidenten waren lucht-/droneaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Er werd een gering aantal raket- en morteraanvallen

gemeld. Tot slot blijkt intern ontheemden in de provincie hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie zoeken.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 1 014 000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 349 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 25 en 75 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 444 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Baghlan werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Baghlan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen."

Het is inderdaad zo dat uit het COI-rapport van september 2020 blijkt dat Baghlan een van de provincies met een hoge taliban-aanwezigheid en de Afghaanse strijdkrachten zijn verwickeld in dodelijke gevechten in delen ervan. Baghlan wordt beschouwd als een van de meest door de taliban gecontroleerde of beïnvloede provincies in het noordoosten van het land. Naast talibanstrijders zijn er naar verluidt ook lokale regeringsgezinde milities die door de NDS worden gesteund actief in de provincie. ACLED verzamelde gegevens over 444 gewelddadige voorvallen in de periode van 1 maart 2019 tot en met 30 juni 2020 (gemiddeld 6,4 incidenten per week), waarvan 304 werden gecodeerd als "gevechten", 118 als "explosies/geweld op afstand geweld" en 22 als "geweld tegen burgers". Andere gevolgen voor de burgerbevolking waren de afpersing van geld van tankwagens die door Baghla reden, alsmede schade aan elektriciteitsleidingen en -torens door aanvallen van de taliban. In 2019 was er een stijging van 34 % van burgerslachtoffers ten opzichte van 2018. De belangrijkste doodsoorzaken waren grondgevechten, gevolgd door gerichte/opzettelijke dodingen en niet-zelfmoord IED's.

De provincie Baghlan is vanuit de internationale luchthaven van Kabul via de snelweg Kabul-Noord bereikbaar. Aan de grens tussen Baghlan en Parwan, leidt de snelweg door de beruchte overvolle en Salang tunnel. Volgens AAN is de Kabul-North Highway van cruciaal belang voor het militaire succes van de regeringstroepen, omdat AGE's in staat zijn de verplaatsing van munitie en troepen te belemmeren door de snelweg te blokkeren, zoals zij deden, bijvoorbeeld na een aanval op een controlepost in Pul-e Khumri op 4 december 2019. In een gesprek met Landinfo in oktober 2019 beschreef een internationale bron het traject op Highway One tussen Kabul en Pul-e Khumri als voldoende veilig, ook voor internationale reizigers. De veiligheid langs de snelweg is ook van cruciaal belang voor de energievoorziening van Kabul, aangezien de elektriciteitstransmissielijnen afkomstig uit Tadzjikistan en Oezbekistan langs de snelweg lopen. Elektriciteitskabels en -torens hebben soms schade opgelopen door aanvallen van de taliban of botsingen tussen de taliban en regeringstroepen in de verslagperiode. Er waren meldingen van demonstranten die de snelweg Kabul-Noord blokkeerden in maart 2019 en in april 2019 na de bekendmaking van de resultaten van de parlementsverkiezingen. Een deelnemer aan het protest in april werd gedood en zes anderen raakten gewond toen veiligheidstroepen het vuur openden om de weg vrij te maken.

Op basis van hetgeen voorafgaat kan geconcludeerd worden dat de provincie Baghlan een gebied is waar willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan ligt in dezelfde lijn. De verzoekende partij reikt geen elementen aan die toelaten er anders over te oordelen.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de provincie Baghlan wel degelijk willekeurig geweld kent, maar dat het geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

In casu is de verzoekende partij vijftien jaar oud en is zij afkomstig uit het district Doshi, meer bepaald uit een dorp gelegen in het Kelagai-gebied. Uit het COI-rapport van 2020 blijkt dat het district Doshi een betwist gebied is tussen de taliban en de overheid. In oktober 2019 werden bepaalde delen van het Kelagai gebied gelegen in het Doshi district op de taliban herwonnen. Uit de gegevens die heden voor handen zijn, blijkt dat de verzoekende partij vijftien jaar oud is, het statuut van niet-begeleide minderjarige vreemdeling in België heeft en dat minstens haar moeder met de jongere kinderen en haar oom aan vaderszijde in het district Doshi verblijven. Ook heeft de verzoekende partij slechts beperkte scholing gekregen. De verzoekende partij is weliswaar samen met haar meerderjarige broer uit Afghanistan gevlucht, doch deze oudere broer verblijft niet in België. De broer van de verzoekende partij was vijfentwintig jaar oud, had voldoende ervaring en hij heeft onderweg de beslissingen genomen. Uit de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdelingen blijkt ook dat de verzoekende partij vanaf het begin aangegeven heeft dat haar broer hun vlucht georganiseerd heeft. In Servië heeft hij zijn jongere broer aan een smokkelaar meegegeven, die de verzoekende partij naar België gebracht heeft. De verwerende partij vermoedt dat deze persoon in Servië verblijft, maar brengt geen andere elementen bij dan de verklaringen van de verzoekende partij dat zij van haar broer in Servië gescheiden werd en dat zij van hem een foto van haar taskara gekregen heeft, om te stellen dat de verzoekende partij nog contact heeft met haar oudere broer. Er zou een tracking door het Rode Kruis opgestart zijn, maar het rechtsplegingsdossier heeft hier geen verdere informatie over. Alhoewel de oudere broer de verzoekende partij tijdens hun vlucht uit Afghanistan begeleid heeft, blijkt dat de verzoekende partij heden alleen in België verblijft en slechts vijftien jaar oud is. De verzoekende partij verklaart dat zij in Afghanistan niet veel scholing heeft gehad ten gevolge van de aanwezigheid van de taliban in het dorp. Dat de taliban aanwezig was in haar regio van herkomst lijkt ook overeen te stemmen met de door de verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, daar het een betwist gebied is en dat in oktober 2019 een aantal dorpen in de regio op de taliban heroverd werden. Uit de EASO-rapporten blijkt wel dat de houding van de taliban ten aanzien van scholen aan het veranderen is, doch betwist de verwerende partij de beperkte scholingsgraad van de verzoekende partij niet.

De verwerende partij brengt geen elementen bij dat de verzoekende partij inmiddels over voldoende maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan, deze keer alleen, de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo haar dorp van herkomst te bereiken en haar familie die aldaar verblijft. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partij gelet op de bovenvermelde beschreven veiligheidssituatie, haar jonge leeftijd, haar beperkte scholing en het gegeven dat ze alleen dient te reizen een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit haar regio van herkomst.

Bovenstaande vaststellingen betreffen persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren die, tezamen genomen, maken dat de verzoekende partij een kwetsbaar profiel heeft. Gelet op nog de steeds precaire, complexe en ernstige situatie in het district Doshi, leidt dit kwetsbaar profiel ertoe dat de verzoekende partij in vergelijking met andere burgers op weg naar het district Doshi over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Deze persoonlijke omstandigheden hebben tot gevolg dat de verzoekende partij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld.

Gelet op de bovenvermelde persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij en mede in acht genomen de mate van het willekeurig geweld dat volgens de landeninformatie van de verwerende partij nog steeds aanwezig is, is de Raad van oordeel dat *in casu* de verzoekende partij in geval van terugkeer naar daar een reëel risico loopt ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing wordt hervormd en de subsidiaire beschermingsstatus wordt op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS